

Beste Zabakina-sympathisant-sponsor!

2010 was zonder meer een historisch jaar voor de Congolezen, zij vierden hun 50 jaar onafhankelijkheid, maar ook voor onze samenwerking met het weeshuis Creroea in Boma was het een zeer bijzonder jaar!

De voorbije maand juli brachten vier Zaba-kina-vrijwilligers (Nicole, Els, Zacharie en Chris) opnieuw een werkbezoek aan het weeshuis.

Met zevenmijlslaarzen ga ik jullie eerst kort door onze Congoreis loodsen om uiteindelijk uitgebreider halt te houden bij de missie van deze reis:

ons bezoek aan het weeshuis CREROEA in Boma.

De eerste indrukken...

Un peu en retard (ongeveer 3 uur) landen we vanuit Tripoli in N'Djili (Kinshasa). We zijn 20 juli, 3 uur 's morgens en de eerste vertrouwde Afrikaanse geuren bereiken onze zintuigen!

Aan de controles en douaneambtenaars ontsnappen en je bagage bemachtigen blijkt ook deze keer weer een helse opgave, zelfs op dit nachtelijke uur “embèteren” ze ons met *leurs tracasseries*. Is het de honger die hen zo vindingrijk maakt om ter plekke nieuwe regeltjes uit te vinden en ons dollars te ontfutselen? Tussen de militairen treffen we onze Afrikaanse chauffeur, Martin, een Kasai. Hij brengt ons richting stad met de jeep die we huurden vanuit België. Gelukkig is het 22° en hoeven we ons niet druk te maken om een extra trui of een regendruppel.

In de laadruimte van de jeep hebben ze speciaal voor ons zitplaatsen gemonteerd. Deze lijken eerder op kindermaat berekend maar als we onze nek een beetje intrekken lukt het wel.

Kinshasa

Kinshasa heeft een grote opsmukbeurt gekregen. Het oogt er veel properder; we zien overal vuilnisbakken!! er rijden nu zelfs moderne gesloten vuilniswagens! Het verschil met 3 jaar geleden is markant: nieuw aangelegde wegen, ziekenhuizen in opbouw, meer veiligheid.

Boulevard du 30 Juin, de grote verkeersader van de hoofdstad, is bijna onherkenbaar met zijn extra rijvakken, werkende verkeerslichten en voorsorteerstroken.

Er zijn ook opvallend minder straatkinderen in het stadscentrum en de sfeer is er minder grimmig.

Mensen spreken ons spontaan aan en zijn enthousiast als ze horen dat we Belgen zijn.

Iedere keer vertellen ze geanimeerd over het bezoek van ons koningspaar. Hilariteit alom als wij zeggen dat wij ons vorstenpaar nog nooit in levende lijve hebben gezien of ontmoet. Heel duidelijk koestert “de gewone Congolees” een warme liefde voor de Belgische monarchie.

De mensen

Dagdagelijks hebben we ook nu weer veel interessante mensen ontmoet. Je maakt niet zomaar kennis met “een Afrikaan”, maar met een persoon met een verhaal. En kennismaken doe je door een hand te geven en een omhelzing (als je iemand al een klein beetje beter kent).

Daarna sla je een praatje, want “dringend ergens naartoe moeten” staat hier niet in het woordenboek. Met een warm hart denken we terug aan:

Léopold, Jean-Jacques, Brigitte en Benedictine, jonge, zwarte supergeëngageerde artsen, verbonden aan het ziekenhuis van Matadi. In hun schaarse vrije tijd reizen ze de provincie rond en doen ze vrijwilligerswerk!! en geven ze voorlichting en opleiding ivm hygiëne, voedingsleer, eerste hulp bij ziekte en ongevallen en brengen zij de verschillende kleine gezondheidscentra in Bas-Congo in kaart.

Dr. Léopold Leo, zijn vrouw Maguy en hun adoptie dochtertje Racheté. Het kleine meisje werd voor dood achtergelaten in de brousse en is zwaar fysiek gehandicapt.

Les amis du théâtre de Boma (een jong, enthousiast theatercollectief).

Dr. Marie-Francoise Vuna, een Congolese zuster (Soeurs de Servante de Marie) in Boma, chirurg en gynaecologe en medisch hoofd van het Centre de santé Femme et Enfant.

Papa Pierre Kande, hoofd van de veiligheidsdienst op de luchthaven Van N'Djili (van opleiding leraar aardrijkskunde) en onze reddende engel op de luchthaven.

Onze vrienden Mussa (geoloog/jager/herborist/ en zijn Italiaanse vrouw Luciana in Luozi.

Onze burens in Kimpese, Jean en Esther en hun kinderen Merveille, Jojo, Prospère.

Onze kokkin Cécile die voor ons elke dag in Kimpese een simpele maar lekkere Congolese maaltijd klaarmaakte.

Tomtom, de jonge zwarte jobstudent, die speciaal voor ons het ganse voortuintje voor onze bungalow in Kimpese had gerestyled.

Eén ding hebben ze allemaal gemeen: hun optimisme en hun weerbaarheid.

We hebben geen blanke mensen ontmoet tijdens onze rondreis in Bas-Congo, met uitzondering van één Fransman, gestationeerd met zijn Senegalese vrouw bij de NGO Crafod in Kimpese. Een maatschappelijk werker in dienst van een katholieke Franse NGO, die ons geen blik, laat staan een groet, gunt wanneer hij dagelijks onze bungalow passeert... vreemd!

De visites

In de hoofdstad Kinshasa brengen we bezoeken aan de uitgebreide familie van Zacharie. De tamtam doet zijn werk en bij elk bezoek stromen neven en nichten en hun kinderen toe.

Een bak bier en een bak sucré en het is FEEST!

In Matadi worden we ontvangen door de Minister van Binnenlandse Zaken van Bas-Congo,. We krijgen er een zeer warm onthaal en worden voorgesteld aan alle ministers en al hun medewerkers. Zij leveren duidelijk goed werk: de ambtelijke plagerijen in Bas-Congo zijn zo goed als afgeschaft. Tijdens onze vorige reis werden onze papieren soms tot zes keer per dag gecontroleerd door een militaire post, de migratiedienst, de politie, de veiligheidsdienst of door "een raadgever". Overal zie je nu ook kleine gezondheidscentra opduiken.

"Son excellence Félix Mbedi", Zacharie's jeeuvriend en "kleine broer" sinds 8 maanden Minister van Binnenlandse Zaken van Bas-Congo.

Wij vertellen de minister over de problemen in het weeshuis in Boma en hij belooft ons te helpen en belt prompt zijn burgemeester in Boma, Mevrouw Marie-Josée Niongo Nsuami.

Ze ontvangt ons de dag nadien weliswaar op haar kabinet in Boma maar heeft het lokale TV-station opgetrommeld en gebruikt ons als “witte figuranten” voor haar eigen promofilmje...dat 's avonds reeds door de lokale televisie wordt uitgezonden!

We steken de Congostroom over naar Luozi en worden daar hartelijk en heel gastvrij ontvangen door Mussa en zijn Italiaanse vrouw Luciana.

Vanuit Luozi vertrekken we naar Kinkenda, Zacharie's geboortedorp. Zijn laatste bezoek aan zijn familie en vrienden in het dorp dateerde van meer dan 30 jaar geleden en niemand was op de hoogte van onze komst.

De natuur onderweg was adembenemend mooi en we kwamen ogen te kort: savanne, wouden, ravijnen wisselden elkaar af.

De kracht en de weidsheid van de natuur maken je stil en bezorgen je een kippenvolgevoel.

Na meer dan 6 uur “jeepzitten” (slechts 100 km) en een helse tocht over barslechte, steile en rotsachtige wegen komen we bij valavond toe.

Onze aankomst zorgt voor hilarische toestanden: de plaatselijke burgerwacht en 1 militair omsingelen onmiddellijk onze jeep. Er werd een verdachte jeep geseind vanuit Kinshasa....Criminelen proberen blijkbaar af en toe langs hier in buurland Congo-Brazzaville te geraken (op slechts 12 km van Kinkenda). Pas als Zacharie's oudste broer papa Daniel arriveert (achterop de enige motto van het dorp!) en de twee broers mekaar in de armen vallen haalt IEDEREEN opgelucht adem!

Dit bezoek vergeten we nooit! De natuur is hier paradijselijk mooi en net als de mensen heel puur.

Op de kindergezichten zien we opperste verbazing. Volgens het collectieve dorpsgeheugen is het van 1996 geleden dat hier nog een blanke in hun dorp op bezoek kwam.

Het nieuws verspreidt zich als een vuurtje en de kinderen blijven uit alle richtingen toestromen.

“Kijk, dat is nu een blanke”

De ontvangst door Zacharie's familie en vrienden is onbeschrijflijk warm. 's Avonds zitten we met meer dan 50 mannen, vrouwen en kinderen in het kleine huisje. Enkel het wit van hun ogen en hun schitterende tanden zorgen voor lichtpuntjes in het donker. We worden overstelpt door hun vragen en zelf vertelt ieder van hen zijn “levensverhaal”.

Nicole, Els en ik maken dankbaar gebruik van papa Daniels' aanbod om de nacht op zijn matraske door te brengen. Zelf blijft de krasse zeventiger de ganse nacht verder keuvelen met Zacharie.

Bij ons vertrek de dag erna worden we overstelpt met cadeau's: kilo's pinda's, ananassen, mango's, kalebassen en zelfgemaakte muziekinstrumentjes. Onder de begeleiding van een groep zingende, dansende en klappende mensen verlaten wij het dorp. Gastvrijheid en saamenhorigheid echt voelbaar maken, dat is alvast één domein waarop ze veel sterker zijn dan wij!

*Kinkenda: gastvrij, puur, vreugde!
(Papa Daniel rechtsonder)*

Kivuvu – landbouwplantage in Kimpese

We zijn heel benieuwd naar de plantage in Kimpese en naar onze tractor!

De velden liggen er netjes bij en iedereen doet zijn werk. Het dak van de tractor hebben ze eraf gezaagd., veel te warm onder de Congolese zon! Onze tractor heeft blijkbaar aanstekelijk gewerkt. Drie jaar geleden was het de enige tractor in Kimpese, nu zien we er overal opduiken.

De uien, maïs en de pinda's zijn bijna klaar. Een gedeelte ligt plantklaar voor de sojabonen.

't Logement

Geen Holiday Inn, geen zwembad en al helemaal geen driegang diners! Congolezen eten normaal alleen 's avonds. Onze hotels in Kinshasa zijn low-budget en we vinden het helemaal niet erg dat we met z'n drieën een bed moeten delen. Op onze kamers beschikken we zelfs over elektriciteit en is er af en toe stromend (koud!) water.

Onze bungalow bij de NGO Crafod in Kimpese is quasi onveranderd sinds 2007: de matrassen zijn iets meer versleten maar onze kokkin maman Cécile maakt veel goed met haar simpele, maar lekkere maaltijd. Op Els' verjaardag is het haar zelfs gelukt om een heuse cake te bakken, zelfs *Oetker instant cake* kennen ze hier!

Kimpese: Maman Cécile, onze goedlachse kokkin!

Boma: lekker ontbijt op het Bisdom.

Op het bisdom in Boma zijn onze kamers ruim en super-de-luxe: **altijd** stromend (koud)water en een bed met muskietennet. Hier krijgen we als ontbijt een dikke snee brood met zelfgemaakte confituur en af en toe zelfs sardientjes of een omelet erbij!

Honger lijden doen we hier dan ook niet. Bovendien hebben we een heel arsenaal aan *minute soup* en nescafé mee.

Ons bezoek aan het weeshuis!

Bij onze aankomst, 's avonds rond 7 uur, worden we onthaald als koningen!

Ter verwelkoming hebben ze onze namen op de muur geschilderd!!

Een oorverdovend, meerstemmig gezang en een aanstekelijk ritme bereiken onze oren. De kinderen zitten in het donker buiten op de binnenplaats, in hun nieuwe blauwgeverfde lessenaars, sinds 4 uur op ons te wachten.

Wat een ontroerend weerzien met père Antoine en Hannie. Ik krijg een heel warm gevoel vanbinnen...

Père Antoine en zijn vrouw Hannie: "respect en humanisme zijn belangrijker dan eender welk dogma van deze of gene religieuze strekking".

Het eerste kindje dat ik in mijn armen neem gloeit van de koorts, daar moeten we de volgende dag al mee naar het ziekenhuis. Diagnose: malaria en tyfus.

We bespreken samen met hen de meest dringende problemen:

- **hun dagelijkse strijd om water te halen aan de bron op 6 km voor meer dan 100 kinderen verplicht hen om streng op water te rantsoeneren. De douches en toiletten worden omwille van dit probleem (nog) niet gebruikt. De hygiëne laat bijgevolg ook nog te wensen over.**
- **de dagelijkse voettocht van en naar school is te zwaar voor te kleintjes: ze zijn dikwijls ziek en zwaar vermoeid, sommige vallen onderweg gewoon omver van vermoeidheid... het schooltje in het weeshuis (1 kleuterklas en 1ste en 2de leerjaar) is nu een prioriteit. Ook de armste kinderen uit de omgeving, de meeste van hen zijn nog nooit naar school geweest omdat hun ouders te arm zijn om het schoolgeld te betalen, mogen hier schoollopen vanaf 6 september 2010.**
- **De hoge dokters- en medicatiekosten doen hen regelmatig de das om en hierdoor is er dikwijls te weinig geld om voldoende eten te kopen. Het gaat dan niet om akkefietjes als een verkoudheid, hoofdpijn of buikpijn maar om serieuze ziektes die moeten behandeld worden: malaria, tyfus, gele koorts,....**

Pas de volgende morgen bij daglicht zien we hoe netjes alle gebouwen zijn herschilderd in warm geel en fel blauwe kleuren: het weeshuis staat als een sterretje te schitteren op de heuvel.

Nicole en Els brengen samen met de grootste kinderen een bezoek aan hun plantage: de velden liggen er heel netjes bij. Hun eerste uienoogst is alvast een groot succes (60 zakken van 25 kg!).

Dikke proficiat!

Ook het traject naar de waterbron wordt door Els en Nicole te voet afgelegd. Na enkele uren komen ze afgepeigerd terug, zelfs zonder de zware bidons op hun hoofd is het geen lachertje! Eens te meer is het duidelijk dat er dringend watervoorziening moet komen in het weeshuis.

Samen met père Antoine en Hannie vertrekken we met de zieke kindjes, het zijn er al twee ondertussen, naar het ziekenhuis. Er worden bloedstalen genomen en we betalen de medicatie. Om 9 uur hebben we een afspraak met de burgemeester van Boma. Als een volleerde diplomaat doet Zacharie daar alle problemen uit de doeken. Zij belooft ons dat ze haar invloed zal gebruiken om druk uit te oefenen op Regideso (de Congolese Pidpa) en om te negotiëren over de prijs om de aansluiting op het bestaande waternet (op 750 m van het weeshuis) te realiseren. Wait and see!

Madame Marie-Josée Niongo Nsuami, maire de la ville de Boma

We vertrekken richting stad om onze aankopen te doen:

- een voedselvoorraad voor enkele maanden (rijst, gedroogde bonen, zout, suiker, olie,...)
- we bestellen 30 geplastificeerde matrassen ter vervanging van de huidige schuimrubberen matrassen die vies en helemaal versleten zijn.
- uniformstoffen voor het nieuwe schooljaar
- extra reuzegrote kookpotten, bestek en keukengerief
- een TV en DVD-speler als extraatje.

De dag nadien bezoeken we een paar ziekenhuizen in Boma. We willen in samenwerking met één van de ziekenhuizen een soort privé-ziekenfonds oprichten en dit zelf vanuit België financieren. In mei van dit jaar stierf nog een baby'tje omdat alle medische hulp te laat kwam (lees geen geld was!). Dit fonds moet ervoor zorgen dat de zieke kinderen ALTIJD kunnen behandeld worden.

Na veel onderhandelen, beslissen we om samen te werken met de katholieke zusters van het *Centre de Santé Femme et Enfant*. Het medische hoofd, Dr. Marie-Francoise Vuna, een zwarte Congolese zuster van de orde *Soeurs de Servante de Marie*, chirurg en gynaecologe, opgeleid aan het UCL, boezemt ons het meeste vertrouwen in en heeft hen volgens père Antoine in gevallen van hoge nood, al heel dikwijls (gratis) geholpen.

Dr. Vuna heeft dit voorjaar, in haar zeer rudimentair uitgeruste operatiekamer, succesvol een Siamese tweeling geopereerd.

We krijgen een uitgebreide rondleiding in hun ziekenhuis: het oogt allemaal primitief maar er is een operatiekamer, een moederhuis, een labo en een tamelijk gevulde apotheek, enkel een scan ontbreekt. Vanaf nu betalen we de zusters 200 \$ per maand voor goede gezondheidszorg voor de meer dan 100 kinderen: consultaties, ingrepen, hospitalisatie, labokosten en medicatie inbegrepen.

*Om extra goodwill te creëren schenken we de zusters een zware stroomgroep ter vervanging van het kleintje dat gebruikt wordt in de operatiekamer. Dit is veel te zwak, helemaal versleten en valt regelmatig in panne.....
Hier hebben niet alleen de kinderen van het weeshuis maar alle patiënten baat bij!*

's Avonds is het FEEST in het weeshuis. De kinderen, onder begeleiding van de oudsten, hebben een heuse culturele, bonte avond voor ons in scène gezet.

De kleinsten dragen gedichtjes voor, de grotere kinderen zingen en dansen voor ons en ze maken muziek op zelfgemaakte instrumenten. Zacharie die veel van de versjes en dansjes herkent is duidelijk heel erg ontroerd en de tranen lopen over zijn wangen.

De oudste meisjes brengen een modedefilé als volleerde modellen. Hun kleren zijn oud en versleten maar zij doen dit met zoveel gratie dat dit helemaal niet meer opvalt!

Hun gezichten en lijfjes en haren zitten helemaal onder het stof maar....wat een trots, wat een optimisme: hier val je gewoon steil van achterover!

Daarna eten we samen een feestmaaltijd: rijst met rode bonen en sakasaka. Enkel voor ons, de gasten, is er een klein beetje vis. Wat wordt er gesmuld.

's Avonds trakteren we alle kinderen op een frisdrank: voor de meeste is dit de allereerste keer en de meeste flesjes zijn dan ook in een mum van tijd leeg!

's Avonds nodigen we alle burens uit en testen we het nieuwe tv-toestel en de DVD-speler en kijken we samen naar onze Congofilm over onze reis van 2007.

Tijdens de film geven we een les aardrijkskunde: dit is Kinshasa, Matadi, Luozi, Kimpese. Beelden uit hun eigen leefwereld worden iedere keer op luid gejoel onthaald.

Iedereen is muisstil en heel geïnteresseerd.

Het moment van afscheid komt veel sneller dan verwacht. We moeten beloven om snel terug te komen... overall traantjes, groot en klein, wit en zwart.

Wat ik onthou en meedraag...

Onze reis en ons bezoek aan het weeshuis waren opnieuw een enorm rijke ervaring. Het doet je twijfelen aan veel voor ons evidente dingen: Zijn mensen altijd ongelukkiger met wat minder? ... Wat is nu werkelijk een probleem en waarvan maken wij een probleem? Het zijn levensvragen voor ons en een kluit voor filosofen.

Maar ondanks de soms confronterende armoede was het opnieuw een (her)kennismaking met een warm en gastvrij volk, een ongekend positivisme en een menslievendheid waarbij mensen met bijna niks je nog alles willen geven.

DANK U aan Monuc Majoor Piet Van Puyvelde en zijn vrouw Mieke Dreesen. Dankzij hen heeft het Belgische leger onze hulpgoederen vervoerd: speelgoed, kleren, schoolgerief en onze computers. Mieke heeft alle spullen naar het weeshuis gebracht (een rit van 9 uur!).

Deze computers zullen ons mailverkeer met het weeshuis nog vergemakkelijken en voor hen goedkoper maken.

Dankuwel ook voor uw gastvrijheid bij u thuis in Kinshasa, voor uw steun en bezoeken aan het weeshuis!!

Dank u Connie Meyers in Kinshasa!

Dank aan iedereen die ons heeft gesteund en zonder wie onze droom geen werkelijkheid zou kunnen worden.

Een speciaal dankwoord aan de scholen die voor ons een actie hebben op touw gezet:

- De Toren in Mol-Achterbos
- De Klimboom in Balen
- Millelekemol in Mol-Millegem
- De Toverboom in Geel-Bel

Tot slot nog enkele foto's van de opening van de 3 klasjes in het weeshuis en de start van het nieuwe schooljaar op 6 september 2010, een maand na ons bezoek.

In deze drie klasjes krijgen nu 150 kinderen (1 kleuterklas, een 1ste en een 2de leerjaar) elke dag gratis onderwijs. Ook de armste kindjes uit de omgeving van het weeshuis, die nog nooit naar school zijn geweest omdat hun ouders te arm zijn om het schoolgeld te kunnen betalen, zijn welkom.

Extra jaarkost: 3.800 euro (salarissen 5 leerkrachten, uniformen, schoolgerief).

